

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

Deu anys de Societat de Nacions

No volem passar un balanç de l'activitat de l'organisme internacional durant la seva vida. Fóra un treball penós i ensopit. Val més fer-ne conèixer el passiu solament per despertar el desig d'una regeneració fecunda.

En la sessió del dia 2, el President en exercici del Consell, el Príncep Forughí, representant de Pèrsia, pronuncià les següents paraules: "Senyors, heu ja donat al món l'habitudo de la Pau".

El compatrici de Caiam és una mica humorista. La Societat ha permès a Mussolini el canoneig de Corfú; a Pilsudski de provocar continuament els lituans; als britànics d'enviar creuers al Caire i a Alexandria cada cop que els egipcis han reclamat justícia; a Turquia d'ésser despullada del vilaiet de Mossul; a França de destruir els Drusos i d'incendiari Damasc; a Anglaterra de bombardejar Wan Sien i Nankin.

No són hàbituds precisament de pau aquestes.

El desarmament tampoc no va gaire endavant. Hom li ha dedicat nou sessions de l'Assemblea, nou de la tercera Comissió, trenta del Consell, vint de la Comissió d'experts militars i navals, sis de la Comissió preparatòria del desarmament i una quarantena d'altres comissions i sub-comissions.

Resultat: gairebé nul. Dues vegades la Societat ha rebut propostes de desarmament de part dels russos, que ha hagut de rebutjar sense veritable motiu.

Sota el pacte Kellogg, l'acord de La Haia i la negociació Dawes - MacDonald, hi ha la crisi que amenaça el capitalisme americà, i la necessitat d'estendre l'àmbit de la seva influència. Sota l'evacuació de Renània hom veu l'atracció del Reich cap a la política capitalista. Sota el protocol d'arbitratge i la Federació europea hom troba la guerra de Manxúria i la de Palestina.

Darrera la Pau industrial, la dictadura del patronat, la reducció de salaris i les repressions de les vagues de la Índia.

Els treballadors tenen encara poca influència a Ginebra. Cal que la hi portin emprant en cada país els remeis que la terapèutica social aconselli.

Aquest número ha passat per la censura

Cal seguir el poble

per JAUME MIRAVITLLES

Sempre que m'ha estat donada l'oportunitat he dit la meua desconfiança per l'intellectualisme i la lliçó constant que el poble ha donat a través de la història.

L'intellectualisme, que no és més que un individualisme raonat, estudia els reflexos del món exterior considerat com un obstacle. La reacció de l'intellectual és, sempre, una reacció de banya de caragol.

El món marxa amb pas lent i segur. Amb una lentitud i seguretat que desespera les brillants pirotècnies de l'esperit.

L'intellectual punxa, amb invectives verinoses, la pell rugosa del paquiderm humà sense desviar-lo del camí traçat i sense accelerar-li la cadència del pas.

Sempre que el poble ha manifestat "lliurement" la seva voluntat, ho ha fet en el sentit progressiu i de justícia.

La missió única dels obrers intel·lectuals serà l'afavorir les condicions de llibertat per tal que el poble es manifesti.

L'única acció individualista que pugui exercir-se actualment és l'acció de francs-tirador antireaccionària. La missió de l'apòstol polític modern, més que de profecia, és de destrucció.

Les exigències ideològiques del capitalisme han falsificat les donades elementals damunt les quals reposa la vida.

Ara bé, els fets que han germinat al marge d'aquesta vida, presenten un desenvolupament altament progressiu.

Cal saber fer la distinció entre HOME i VIDA.

La diferència que ens separa dels anarquistes prové, segurament, d'aquesta objecció.

Els anarquistes creuen en l'home i no creuen en la vida.

Nosaltres creiem en la vida "sense necessitat" de creure en els homes.

Vida vol dir poble, història, encadenament de fets progressius dels quals hom ignora la causa propulsora.

Home vol dir voluntat, independència, originalitat.

La vida ha produït la tècnica. I qui dubta del seu valor progressiu? L'home ha creat la política, que no és més que la contradicció de la tècnica. Els moments revolucionaris no han estat més que l'intent, gairebé sempre frustrat, d'acordar la política a la tècnica. No fou altra la novella de Robespierre. Ni de Lenin.

Després, i sempre en nom dels Drets de l'Home, l'individu trepitja la llibertat. Llibertat no és una paraula privilegiada. Com tots els altres mots, per ésser efectiu cal que sigui concret.

L'Home dona la Llibertat, que troba la seva negació en el fet de la seva abstracció. La Vida dona les llibertats: per voler, cal renunciar. Per ésser lliure, cal consentir. És la revolució del vocabulari de la vida. Un home del noucents, aureolat del prestigi de les paraules, sucumbiria víctima d'aquest diluvi gramatical.

Quan l'home s'ha interposat, creant una mística individualista, ha marxat contra la història.

La religió és un individualisme passiu.

El patriotisme un individualisme agressiu.

El liberalisme, un individualisme dissolvent.

El socialisme, que és l'ideal de l'anòminat, realitza la compenetració d'home i vida, de tècnica i política.

El socialisme i aquí trobem una teoria cara a Georges Sorel, és l'ideal dels pessimistes, dels que creiem que la vida social deu ésser un dolç fenomen mediocre.

—Ara no facis servir els meus vestits mentre jo sóc fora!